

174. {ΑΠΟΛ.} Ἦσαν τοίνυν ἐκεῖνοι τοιοῖδε τινές—μᾶλλον δ' ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν ὡς ἐκεῖνος διηγείτο καὶ ἐγὼ πειράσομαι διηγῆσασθαι. Ἐφη γάρ οἱ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον, ἃ ἐκεῖνος ὀλιγάκις ἐποίει· καὶ ἐρέσθαι αὐτὸν ὅποι ἴοι οὕτω καλὸς γεγεννημένος. Καὶ τὸν εἰπεῖν ὅτι Ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. χθὲς γὰρ αὐτὸν διέφυγον τοῖς ἐπινικίοις, φοβηθεὶς τὸν ὄχλον· ὠμολόγησα δ' εἰς τῆμερον παρέσεσθαι. ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην, ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω. ἀλλὰ σύ, ἦ δ' ὅς, πῶς (b) ἔχεις πρὸς τὸ ἐθέλειν ἂν ἰέναι ἄκλητος ἐπὶ δεῖπνον; Κἀγώ, ἔφη, εἶπον ὅτι Οὕτως ὅπως ἂν σὺ κελεύης. Ἔπου τοίνυν, ἔφη, ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβαλόντες, ὡς ἄρα καὶ Ἀγάθων' ἐπὶ δαΐτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί. Ὀμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν· ποιήσας γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα διαφερόντως ἀγαθὸν ἄνδρα (c) τὰ πολεμικά, τὸν δὲ Μενέλεων "μαλθακὸν αἰχμητήν," θυσίαν ποιουμένου καὶ ἐστιῶντος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄκλητον ἐποίησεν ἐλθόντα τὸν Μενέλεων ἐπὶ τὴν θοίνην, χεῖρω ὄντα ἐπὶ τὴν τοῦ ἀμείνονος Ταῦτ' ἀκούσας εἰπεῖν ἔφη Ἴσως μέντοι κινδυνεύσω καὶ ἐγὼ οὐχ ὡς σὺ λέγεις, ᾧ Σώκρατες, ἀλλὰ καθ' Ὀμηρον φαῦλος ὢν ἐπὶ σοφοῦ ἀνδρὸς ἰέναι θοίνην ἄκλητος. ὄρα οὖν ἄγων με τί ἀπολογήσῃ, ὡς ἐγὼ μὲν οὐχ ὁμολογήσω ἄκλητος (d) ἦκειν, ἀλλ' ὑπὸ σοῦ κεκλημένος. "Σύν τε δύ'," ἔφη, "ἔρχομένω πρὸ ὁδοῦ" βουλευσόμεθα ὅτι ἐροῦμεν. ἀλλ' ἴωμεν.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ. Συμμετείχαν, λοιπόν, εκείνοι και κάποιοι του ιδίου φυράματος ή - καλύτερα από την αρχή - ὅπως μας τα διηγήθηκε εκείνος, θα προσπαθήσω και εγώ να τα εκθέσω. Εἶπε λοιπόν ὅτι συνάντησε τον Σωκράτη λουσμένο και με παντόφλες στα πόδια του, πράγματα που εκείνος πολύ σπάνια ἔκανε, και ὅτι τον ρώτησε για πού τό 'βαλε και ἔχει γίνει τόσο ὁμορφος. Και αυτός του απάντησε «Για το δείπνο, στου Ἀγάθωνα. Γιατί χθες, στα επινίκια, φοβήθηκα την κοσμοσυρροή και τον απέφυγα. Του υποσχέθηκα ὁμως ὅτι σήμερα θα τον επισκεφθῶ. Γι αυτό λοιπόν στολίστηκα, για να πάω ωραῖος σε ωραίο.» «Αλλά εσύ», εἶπε αυτός, «πῶς πας ἀπὸ διάθεση συμμετοχῆς στο δείπνο ἀπρόσκλητος;» Και εγώ, εἶπε, απάντησα: «Ὅπως εσύ προστάζεις.»

"Ακολουθᾶ λοιπόν", εἶπε", για να αλλοιώσουμε και την παροιμία παραφράζοντας την, λέγοντας δὴθεν ὅτι και **στου Ἀγάθωνα οἱ ἀγαθοὶ πηγαίνουν ἀπὸ μόνοι τους για τραπέζι.** Ὁ Ὀμηρος βέβαια σ' αυτήν την παροιμία ὄχι μόνο διαστρέβλωσε τα γεγονότα, ἀλλὰ σχεδόν ἀγγίξε τα ὅρια της αυθάδειας.

Ἐκανε δηλαδή τον Ἀγαμέμνονα ἰδιαίτερα ἀγαθὸ στην πολεμική τέχνη, ἐνῶ τον Μενέλαο τον ἔκανε **δειλὸ λογχοφόρο.** Και, ἐνῶ ο Ἀγαμέμνονας θυσίαζε και παρέθετε συνεστίαση, ἔκανε το Μενέλαο να ἐμφανίζεται ἀπρόσκλητος στο γεύμα· δηλαδή *ὁ χειρότερος, στου καλύτερου.*

Ἀφοῦ ἀκούσε αὐτό, εἶπε πως απάντησε: "Ἴσως ὁμως και εγώ, ὄχι ὅπως λες εσύ, ἀλλὰ σύμφωνα με τον Ὀμηρο, να διακινδυνεύσω πηγαίνοντας ἀπρόσκλητος σαν φαῦλος στη δεξίωση ἐνός σοφοῦ ἀντρα. Παίρνοντας με μαζί σου, σκέψου τί δικαιολογία θα βρεις, γιατί εγώ δεν θα παραδεχτώ ὅτι πῆγα ἀπρόσκλητος, ἀλλὰ καλεσμένος ἀπὸ σένα». «Οἱ δυο μας, καθῶς θα προχωράμε», εἶπε, «θα σκεφτούμε τι θα πούμε. Ἀς ξεκινήσουμε!»

Τοιαῦτ' ἄττα σφᾶς ἔφη διαλεχθέντας
 ἰέναι. τὸν οὖν Σωκράτη ἐαυτῶ πως
 προσέχοντα τὸν νοῦν κατὰ τὴν ὁδὸν
 πορεύεσθαι ὑπολειπόμενον, καὶ
 περιμένοντος οὗ κελεύειν προϊέναι εἰς τὸ
 πρόσθεν. ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ
 (ε) τῇ Ἀγάθωνος, ἀνεωγμένην
 καταλαμβάνειν τὴν θύραν, καὶ τι ἔφη
 αὐτόθι γελοῖον παθεῖν. οἱ μὲν γὰρ εὐθύς
 παῖδά τινα τῶν ἔνδοθεν ἀπαντήσαντα
 ἄγειν οὗ κατέκειντο οἱ ἄλλοι, καὶ
 καταλαμβάνειν ἤδη μέλλοντας δειπνεῖν·
 εὐθύς δ' οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὦ,
 φάναι, Ἀριστόδημε, εἰς καλὸν ἦκεις ὅπως
 συνδειπνήσης· εἰ δ' ἄλλου τινὸς ἔνεκα
 ἦλθες, εἰς αὐθις ἀναβαλοῦ, ὡς καὶ χθὲς
 ζητῶν σε ἵνα καλέσαιμι, οὐχ οἷός τ' ἦ
 ἰδεῖν. ἀλλὰ Σωκράτη ἡμῖν πῶς οὐκ ἄγεις;
 Καὶ ἐγώ, ἔφη, μεταστρεφόμενος οὐδαμοῦ
 ὁρῶ Σωκράτη ἐπόμενον· εἶπον οὖν ὅτι καὶ
 αὐτὸς μετὰ Σωκράτους ἦκοιμι, κληθεὶς
 ὑπ' ἐκείνου δεῦρ' ἐπὶ δεῖπνον.

Αφού συζήτησαν κάποια τέτοια πράγματα, είπε
 ότι προχώρησαν κι ότι ο Σωκράτης ήταν
 βυθισμένος σε σκέψεις και κατά κάποιο τρόπο
 στην πορεία έμνε πίσω και περίμενε την
 προτροπή του για να προχωρήσει μπροστά. Είπε
 πως έφτασαν στο σπίτι του Αγάθωνα και βρήκαν
 την πόρτα ανοιχτή. Εκεί του συνέβη κάτι
 κωμικοτραγικό· ένας από τους υπηρέτες τον
 υποδέχτηκε για να τον οδηγήσει στο χώρο που
 ήταν ξαπλωμένοι οι υπόλοιποι· τους βρίσκει
 έτοιμους να δευτηήσουν. Μόλις τον είδε ο
 Αγάθωνας, είπε: " Αριστόδημε, καλώς ήρθες
 πάνω στην ώρα για να δευτηήσεις μαζί μας. Αν
 ήρθες για κάποιο άλλο έργο, να το αναβάλεις
 αμέσως, γιατί και χθες σ' αναζητούσα για να σε
 προσκαλέσω, αλλά δεν μπόρεσα να σε δω. Όμως
 πώς και δεν μας φέρνεις τον Σωκράτη;"

«Και εγώ», είπε, «γυρίζοντας πίσω το κεφάλι
 μου, δεν βλέπω πουθενά τον Σωκράτη να
 ακολουθεί». Είπα, λοιπόν, ότι και ο ίδιος είχα πάει
 μαζί με τον Σωκράτη και ότι προσκλήθηκα εκεί για
 δείπνο από εκείνον.